

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, april 28.
1867.
4. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Czifra komédia.

Egész világ nyüzsög, mozog . .
Mint a kukac a sajtban.
Csak a vak nem látja át, hogy
A népek közt nagy baj van.

A muszka Galieziára . . .
Öltögeti a nyelvét, —
A törökök azon vannak . . .
Hogy Kandiát elnyeljek.

Napoleon Luxemburgra
Kacsintgat szerelmesen,
Bismark a régi kurmakher . .
Nem veszi ezt kedvesen.

Garibaldi Rómában jár —
Hogy a pápát láthassa;
Belegrádból kihuzta már
Lábát . . . a törökbasa.

Az osztrák meg azt keresi . . .
Ki leend a barátja?
Akár burkus, akár frank lesz:
De mindenik . . . berántja.

Mexikóban császármadart
Akar fogni Juarez!
Ugy-e bizony polgártársak!
Czifra komédia ez?

Öszvedugott kézzel nézi
Mindezeket az angol!
Ő csak akkor mondja, hogy „jesz“
Ha a puskapor lángol.

Horvát, tót, cseh, rusznyák, oláh,
Lesi . . . a zenebonát, —
Fejöt csovalja a magyar! . . .
. . . Finis opus coronát . . .

LUDAS MATYI.

Egy delegált képviselő KÉJUTAZÁSA

nem a párisi világkiállításra ám, hanem a rájxráton keresztül egyenesen a pokolba.

(Vég...)

Midőn Szász püspök a teremben megjelent, oly csendesség lőn, hogy még a légyzugás is hallható vala. . . valamennyi rajxrát egy hosszú kérdőjellel változott.

Magam is kíváncsi lettem három dologra :

1-ör arra, hogy mikkor lett Szász Károly püspök ?

2-ör hogy mi a manót keres egy püspök az alvilágban ?

3-ör ugyan mi lehet abban a nagy pecsétes levélben, mit a reverenda zsebéből kihuzott ?

De halljuk a rajxrát jegyzőjét, ki épen most kezdi olvasni a főrendi tábla izenetét. „Komolyan fontolóra vévén a méltóságos főrendek, hogy ősi birtokaiknak igen tetemes részét Ábrahám unokái kótyavetye folytán örök áron már magokhoz váltották, annálfogva a rajxrát azon határozatát, melynél fogva a zsidók azon fel-tétel alatt, ha kikeresztelkednek — emancipáltatnak, egy hang kivételével méltóztattak elfogadni.“ Cziráky elnök, Majthényi jegyző stb.

Szent Cirillus minden eszismadiák védszentje! — tehát a zsidók emancipálva vannak . . . ? No ezt rögtön telegrafiroztatom az árendásomnak, ki épen tegnap óvatoltatott reám egy 10,000 frtos vexlit, — hátha ezen örvendetes esemény hírére prolongálja váltómat, leg-alább is sarju kaszállásig.

Rohanni akartam a telegráf hivatalba, midőn az elnök által felhívtam, hogy a püspök urat kísérjem vissza a főrendi táblához . . . az alvilágba.

Ké—kéremátosan tisztelt Elnök ur! dadogám, ne . . . ne . . . nem tudom én oda az u . . . u . . . utat.

Majd megmutatja a püspök, felelé az elnök.

De in . . . instálom, nem tudok gyalogolni, a po . . . po . . . podegra bántja a könyökömet, szabadkozám tovább, mindenáron meg akarván szökni az ilyen delegáció elől.

Nem szükség gyalogolnia, fogassa be az apostolok lovait, vagy ha szeret lovagolni . . . ott a szent Mihály lova . . .

Megindultunk tehát s egy órai kutyaölés után egy nagy folyóhoz értünk . . . hogy a Stix vize lehetett, onnan gyanitom, mert rendkívül élénk sürgés forgás volt a partján, igen sokan kívánczoktak a tulsó oldalra.

Káron apó, az öreg révész igen leereszkedő nyá-jassággal fogadott, — alkalmasint jó borraivalót várt, — csakhamar beletuszakolván bennünket egy lélekvesztőbe, két szegény ördög ugyanesak eviczkelt velünk.

Kiszállva a tulsó parton, mondám a papnak, na tiszteletes ur! csak menjen elől — mert én nem tudom itt a járást, — erre talán még a nagyapám lelke se járt.

Kevés idő mulva egy nagy fekete kapu előtt állottunk meg. A püspök 3 szor csengetett s belőlről kiáltá egy rikácsoló hang, ki az ?

„Az igriczi püspök.“

E szavakra nyikorogva nyílt meg a pokol kapuja . . . én behnytam szemeimet, hogy ne lássam az elkárhozott lelkeket . . . hátamon csak úgy folyt a hideg veriték . . . futni akartam . . . de két izmos vörös ördög nyakon csipett, czipeltek egyenesen a gyehenna tüze felé.

Hasztalan ordítottam mint egy marha, hijába rugtam, hol egyik, hol a másik Lucifert oldalba, — nem bocsátottak ki körmeik közül . . . már már a tüzes kemence szája előtt valánk, érzem a fojtó füstöt, s épen be akarának dobni, midőn iszonyu félelmemben egész erőmből egy hatalmas rugást adok az egyik Lucifernek és zsupsz . . . lent voltam a pokol fenekén? . . . az az hogy csak az ágy alatt, mert izgatott álomban nyoszorjám fenekét rugtam ki.

De hiszen, csak hogy most az egyszer megszábdultam a pokoltól — küldhetnek engem delegációba, — nem megyek én, ha mindjárt főispánságot igérnének is, — nem én, — inkább leköszönek képviselői állásomról, de delegátusnak nem megyek Bécsbe.

Felvidéki hangok.

Nagyon hűvös szelek járnak

Itt nálunk a felvidéken,

Nem volna ott egy De á k s z ü r . . .

Szerkesztő ur! kérem szépen ?

A mi szűrünk avult divat,

Nincs már beese . . . hajh — megkopa,

Megviselte hatvanhétben . . .

A majoritás vasfoga.

Ugy tudjuk hogy a De á k s z ü r,

Forgatható erre arra . . .

Mert ez épügy a finánczot —

Mint a zsandárt betakarja.

A kell még, hogy Szentkirályi!

Legyen Pesten polgármester . . .

Tanácsosokul ő mellé . . .

Pezionalt Bak-beamter.

Akkor aztán te dicső Pest!

Várható felvirágzásod, —

Turóscuszád német eszi,

Te pedig csak szadat tátod.

De reméljük nem lesz ez így —

Ott van Vidacs! tette merész, —

Azzal tarts hát Pestnek nepe!

Kinél helyén a szív s az ész.

Sokan vagyunk a vidéken

Szilárd hazafiak persze . . .

Kik azt tartjuk: Vidacs mellett

Nem kéne nekünk a szent . . . se

Eredeti levelek.

V.

Téns uram!

Mán hiszen csak megadom a kigyelmed tituláját, mert felcsapott ujság írónak, pedig olyan jól esne, ha azt mondhatnám, hogy pajtás! — hiszen kigyelmed libát legeltet, én meg marháék közt lakom, s így csak meglehetne oszt a barátság, mert mind a ketten pásztorféle emberek volnánk; de hát mán most hogy kigyelmednek másképp van a sorja, osztán még e mellé okos ember, és meg irástudó lett belőle, így hát nem pászolunk együvé — Hogy pedig kigyelmed jártasköttes ember onnan is láttzik, mert az ujságba sok furcsa meg egészséges históriákat elmond, és hát e mellé még igazat is, hanem hát én is kérdenék kigyelmedtől valamit, a mit már én más ujság-írótól is megkérdeztem, de nem mert rá felelni, és hogy miért azt már ő tudja, na de én is tudom ám jól.

Elég az hozzá, hogy mondja meg nekem téns uram! hogy hát mi annak az oka, hogy most akármiféle más nöbelebb fajtája ujságot lát az ember, a melyeket többnyire a nagy urak olvasnak, hát mindegyikbe hirdeti, az a sok feki bádogos a lajbstuhl. — Az új alkotmány csapta el annyi embernek a hasát, vagy szorulásba, vagy erülködésbe szenvednek most sokan, vagy olyan nyavalyába, a mi miatt a szabad levegőre nem tanácsos kikuporodni? — ne sajnálja megmondani ezt kigyelmed nekem, mert ebbe is politikát látok én.

Azután meg ne sajnálja kigyelmed azt is megmondani, hogy mir van az, hogy a mostani minisztereket eleitől fogva amugy frissibe még nem nevezték függetleneknek? hanem csak azután, a mikor már az országgyűlése jól ki marakodta magát a 67-es bizottmány kontraktusa felett. Mert hát én ugy okoskodom, hogy most már függetlenné lett uggyi? igen de az országától, osztán meg felelős... de a németnek, jól mondom e téns uram! mit szóll hozzá?

Hát osztán még ni téns uram! mit akarok mondani, az a delegátzió... megállják csak kigyelmed, ugy képzelem én ezt, mint mikor a lúfiredugó bogár rá válik, mer hát hadd magyarázom meg elébb — a delegátzióból majd meglássa kigyelmed, hogy idővel olyan takaros rajxrátl lesz mint a pinty, — hát nem igazat mondok téns uram? — na — uggyi hogy uggy van? — Mert hát lássa csak kigyelmed téns uram! most is azért van ennek ilyen diák neve, hogy a magyar ember el ne szaladjon tőle, a szilaj bornyut is korpával kínáljuk elébb s ha bele nyal, könnyü a kötelet a nyakára hurkolni osztán.

Hát csak így is okoskodunk a mezőn téns uram! ugy szokott a mindig lenni lássa kigyelmed a mai világba, hogy mindig olyanon okoskodik az ember legerősebben a mihez nem ért, és hát épp azért kérdem ezt a hármat a téns uramtól, hogy majd válaszolják reá, — tudom majd milyen épületesen megmagyarázza kigyelmed a dolog állását. — Van még osztán sok féle ilyen kérdeni valóm hanem majd azokat a jövő alkalommal fogom megkérdeni, mert hát igazán megvallom, hogy már magam is nagyon kívánczom irástudó emberré lenni; — különösen pedig nagyon szeretném olvasni a kigyelmed ujságát legalább minden héten egyszer, — mert hiszen a tehén faránál is csak tudomány marad a tudomány.

Karakán Marozsi

gulyás-bojtár.

Tréfás adomák.

Kerülgeti a palóczlegény a telegráf oszlopot nézegetve, mint illesztik reá ezt a vékony sodronyt, mely villámsebességgel repíti a legujabb híreket egyik világrészből a másikba, — midőn már jól kibámulta magát, megszólítja egyik közel falubeli ismerősét:

„Halla-e keed Pesta bá! azt mondják, hogy ha a mi falunkba megütik ezt a dorót madzagot keeteknél is meghallják, de én hiszem is nem is, mig keed nem mondja.“

„Már pedig a szent igaz ecsém, láttam én magától a telegráfustól, ki nekem megmutatta minden csinját — binját; mert hát ugy képzeld ezt a telegráfod magadnak ecsém, mintha egy macska végig nyulna a határon, a feje a ti falutokban volna, a farka pedig a mi falunkban, ha én már most megszorítom a macskának farka hegyét, s az elnyavogja magát, abban a pillanatban meghallod te is hogy — nyáu . . .“

Igen rest kocsisa volt az egyszeri korcsmárosnak, egész nap nem tett egyebet mint lovai-ban gyönyörködött, és heverészve fütörészett az istállóban.

A gazda valahányszor betekinte az istállóba, mindig henyélve találván kocsisát, — egy alkalommal ily szavakkal förmedt reá:

„Te Miska! mától fogva nem vagy kocsi-som, mehetsz isten kirével a merre tetszik, itt az eddigi béred.“

Miska meghökkent, hogy gazdája ily váratlanul kiadta neki az utlevelet, mentegetődzve monda tehát: „Gazd' uram! hiszen nem tettem én semmit, a miért ily hebehurgyában elüzzön a házától.“

„Ép azért kergetlek el semmirevaló naplopója, mert semmit sem teszel, hiszen ha valamit lenditenél, ítélet napig is nálam maradhatnál,“ felele a gazda.

„Hová megy ez az ut hugom!“ kérdé a magyar nyelvvel némiképp megbarátkozott finánczféle mesterember a falusi leánykától.

„Biz a fináncz uram! sehova se megy, mert én mindennap itt látom ezen a helyen.“

Az egyszeri huszárkaplár vivni tanította az ujocezet, s midőn ez kérdezné káplárjától, hogyan kell majd neki a vágást kiparirozni, ily választ nyere attól: „nem szükség az neked fiam! tudni, te csak üss mindig, — parirozzon az ellenséged.“

1849-ben.

Vindisgräcz. Hol vannak azok a rebellisek?

Mór, a forradalmár. Itt vagyunk kérem alássan a töklevelek között, azok elől a rongyos honvédek elől bujtunk ide.

Tigriskörmök.

Csak nem jó az a közös háztartás... ime a miniszterium alig nevezett ki néhány magyart osztálytanácsossá és titkárrá, már a bécsi kormány abba is bele ütötte az orrát, hogy ki minő fizetést kapjon?

Bizony bizony, mondom nektek kedves atyámfiai! két dudás nem fér meg egy csárdában, az egyiknek pusztulni kell előbb utóbb.

A bécsi miniszterium azt mondja, hogy a budai várba vivő koronázási ut nem engedhető meg stratégiai szempontból; Ludas Matyi tehát indítványozza, hogy a koronázás a bécsi miniszterium kegyes engedelmeivel — a rákoson tartassék meg, ha ugyan megtartattatandó léssen.

Egy száműzött hazánkfia az ujonnan kinevezett főispánok felett tartván szemlét, különösnek találja, hogy nem talál közöttük egyfelenegy nem nem-est sem. Nincs biz azok között kedves honfi! mert azok mindanyian igen-esek azaz Deákpártiak.

Elvégre a pesti policzia is beadta a kulesot, — savanyu képpel tudatja a hatóságokkal, hogy megszűnt . . . élni. Kedves tudomásul veszi az örvendetes eseményt Ludas Matyi, s kívánja élezlaptársai nevében, hogy a halott . . . ne is támadjon fel soha.

A debreczeni provisorius hivatalnokok felirtak a miniszteriumhoz, hogy állomásaikon tovább nem maradhatnak. A miniszterium aztán szépen megkérte őket, hogy csak aludják át már azt a pár napot, míg a tisztválasztás bekövetkezik, hiszen akkor ugy is kiteszik a szűröket.

1867-ben.

Ehhez a képhez nem szükséges a magyarázat.

Vorafka ur, ez örökös mosolygó policzájdirektor tehat itt marad Budapesten? Ez ellen semmi kifogásunk sincs, elfér itten minden jött ment, hanem ha netalán valami miniszteriális koncezra pislogna, megsugjuk az illetőknek, hogy „kiesi a bors de erős;“ ez a kis emberke midőn még Senyei tárnokmesterkedett, azt mondá egy izben Ludas Matyi előtt, midőn lefoglalt naptárát akarván kiszabadítani, a tárnokmesterre hivatkozott: „ver ist der tabernikus? ich bin jetzt tabernikus“ . . . pedig ökeme csak policzájdirektor volt, és Magyarország tárnokmesterénél még is hatalmasabbnak tartotta magát.

Meghallván Benedek, hogy a francziák 10 gyalogezredet kézi ágyukkal is felszerelnek, azt tanácsolja a hadügyminiszternek, hogy a német ezredeket is efféle kézi ágyukkal kellene ellátni. Csak aztán azzal a kézi ágyukkal Königrácz alá ne vigyék őket, mert akkor ugyan lesz mit felszedni . . . utánnok.

Mikor valamennyi megye és királyi város morális és politikai becsület kíván azoktól, kiket hivatalra akar érdemesíteni, akkor az ország ugynevezett szívének s ifju fővárosának Pestnek fejére, a diensztkreutzozott burgersehaft fel akarja a czopfot tenni, csupa bachistákat, smerlingistákat és provisoristákat, h a v a s o l t vagy is szemelt ki tisztviselőkül, például:

Ságodi, Thaisz! Stadler!!!
Steinbach, Pajor, Gamperl!!!
Sponner! Heller!!!! Grátzer,
Mirth, Rajkovits, Preiszler,
Biszenti!!!! Popovics,
Szloboda, . . . Bogovics,
Kamermayer, Altenburger,
Tanhoffer és Eberling . . .
Alkotmányos tisztviselő
Akar lenni, mind, mind, mind.

A mi humorisztikus kollegánk a „Pesti Hirnök“ közelebbi számában hazánkfiainak nevezi az abszolút rendszer leggyönyörűsebb két mákvirágát . . . Biczenti és Polez policzájokat; (János, János a sátán kísért téged) s azzal a rémhírrel ijeszgeti az alkotmányt, hogy a sajtó hivatal ideiglenes kezelésével e két promanista bizatott meg.

Nem hihetjük, hogy a magyar kormányának valóban szándéka volna svarezelb spiczliket táplálni kebelén, mert akkor bizony elmondhatnánk bátran: „adtál uram! alkotmányt, de nincs köszönet benne.“

Egy tót képviselő beszéde választóihoz

midőn a Husvét ünnepekre haza ment.

Kedves választók! Zatyamfiai!

Bizom esák megfordulta a vilagfolyasanak kerekéi, adig vartuk a sült galamboeska, míg a szatokba nem mászta, most mar esák meg kell enyi.

Most mar bikesig van Lajtan innen Lajtan tul, Tiszán innen Tiszán tul, Dunán innen Dunán tul. Hejh . . . nekünknek is bikilánk, de nem felejtünk.

Én is megbikilem az enyim felesiggel a Vituskával, ki megakarja zurat mindennap vernyi, ha tudna; kibikilem magamat a losonezi vasut társaság direktoratussával, a mir egy millió forintoskat olyan kinyes helyekre elforgácsolta, hogy azt papaszemin se nem lehet felfedezni — hogy hova? de kibikilem magam, mert mar mehetünk, jöhetünk rajta Gödöllő dominium megbamulnyi

Megbikilem magával majoritasnak közösügyi javaslati határozatalával, mert ugyan mit is kívánja mi tőlünk az elaboratum . . . semmit zegyebet választóim! minthogy tizenhat választott és szemenszedett spektakuli dominuszok delegatusnak által menjenek a Lajtan Bicsbe.

Dusa moja, nyemozsem ennek ellenallnyi, — annó 48 ban atmentünk haromszor is a Lajtan magunk jó szantabul, s mikor mar szent Estván tornyaeskajat orunkkal durkaltunk . . . puff . . . puff . . . ugy a szemünk közé köpködtek Hurban és Jelaesics a banus Croaciae, mintha bizom soha se nem is lettünk volna jó barátok.

Én tehát csak azt mondok kedves polgartarsak! hogy nem is valami athagtalán nekünknek az a lajta, azon vesznek magukat egyszer csak iszre Bicsben, hogy nem szükség mézes madzagokkal csalogatnyi, — még is atugrottunk rajta mint kabai esizmadia a garadján.

Tisztelt választók! én mindig csak azt mondok, hogy nekünknek Smerling több jót tette, mint rosszat csinálta . . . no no poeskáj . . . kirek tisztelt választóimat engem elibb le nem szavaznyi, — vagy ki nem löknyi, mint meghallgatja az ő érdemeit.

Pro primo, köszönetet szavazom neki Sopron varosa nevében is, mely ütet tiszteletbeli burgernek megválasztotta, — hogy minket addig centralizalta, hogy most mindnyaja öszvetartunk, mint zimankos időben a nyírott birka, s mindnyajan egy zaszló alá bujva kiáltjuk, — iljen a haza!

Pro sekundo: köszönetet szavazom neki, a mir provisorium ránk oktroyalta, mitül nem mi, hanem a Belcredit, meg a Benedek szaladta meg, s minthogy provisorium is elfutotta, tehát éljen a miniszterium, de nem a bicsi hanem a pesti.

Tertio: bizodalमत is szavazom ü nékie, a miért országunkat annyira elarosztotta bikessig szerető beamterekkel, hogy most a miniszterium nem kinytelen olyan magyarokokat aplikálni, miniszteriális hivatalokra, kiknek tízes vérük a közösügyi munkalatot fenekestől felforgathatna s így a magyar miniszterium megbuktatna.

Tisztelt polgarok! mirsikelt temperamentumu firfiukra van mostan a hazanak szüksége. Az vagyom én . . . azir nem vagyom peesovics, — zatrazeni paraszt, ki azt de mondja nekemnek.

Azirt, hogy nekem miniszterium adta nigy ezer forintos hivatalt, megbirom mig tartani a képviselői nehéz terhes allomasom is; midőn tehát képviselői terhes allomasról mostan leköszönnik, kirem kedves zatyamfiai, tisztelt választóimat, engemet nagy hazafianak almomban is mindenben hü követőit ismét megválasztanyi, tehát iljen a szabadsag!

Jaszom és maradom tisztelt választóimnak

humillimus szerusz

Sz v o b o d a P e t y k ó

képviselő.

Hogy lett nemessé az öreg Ulman?

Az öreg Ulman összekoczdóván egy nemes emberrel, dühében azt öszvehunczutolta.

A nemes persze panaszra ment pestmegye akkori alispánjához Zliszkyhoz, hogy elégtételt adasson magának s arra kérte az alispánt, hogy vágasson az öregem 25-öt, hogy ne legyen többé kedve egy zsidónak, egy magyar nemes embert öszve hunczutolni.

Az alispán megígérte, hogy felhivatja a vádlottat és illő elégtételt fog szolgáltatni a megsértett nemesi becsületért.

Meghallván ezt az előszobában ácsorgó hajdan, — ki az öreg Ulmant jól ismeré — egy kis borraivalót akart keresni, — elment tehát a panaszlotthoz és elmondá neki, hogy menjen el Pestről mig nem késő, mert az alispán 25-ig fogja vágatni a miért ez s ezt nemest becsületében megsértette.

Az öreg sem vette tréfára a dolgot, abban az órában befogatott, s midőn már hivatalosan a megyeházához rendeltetett, . . . ugyancsak hajatott lóhalalában Bécs felé, — és nem is jött addig vissza, mig nemességet nem vett s azt Pest megyében, — ki nem hirdettette

Mikor aztán a kihirdetés megtörtént, egész parádében, beállított az öreg az alispánhoz e szavakkal: „tekintetes alispán ur engem hivatni méltóztatott, mig oda fenn jártam Bécsben, mit tetszik parancsolni?“

— Semmit édes Ulman ur! — szólla mosolyogva az alispán — örülök, hogy nemes emberré tettem Pestnek egyik legelőkelőbb izraelitáját, gratulálok az ármálisához. —

Adomák.

Egy humorisztikus író meglátogatván egyik kebelbeli jó barátja, midőn az ágyban fekve találá, részvétellel kérdezé :

„Mi bajod pajtás ?“

„Beteg vagyok ezimborám ! beteg.“

Hát aztán van-e orvosod ?

„Nincs nekem.“

„Az isten szerelméért, hát mért nem hivatsz egyet.“

„Szja barátom ! az orvos igen sokba kerül, — s aztán köztünk legyen mondva, természetes halállal akarok kimulni.“

Bécs egyik vendéglőjében olyan asztalhoz szorult egy magyar technikus, hol a sógorok a magyar nemzetet szólták, szapulták, hogy minő vad, minő durva ?

„Nem de uram ! igazunk van ;“ fordul az egyik német a technikushoz.

„Igen is uraim ; de hát mondják meg önök honnan is vennék a műveltséget és finomságot midőn egyik felől a törökkel, másik felől pedig önökkel a németekkel vagyunk határosak“ vága vissza találólag a magyar ifju.

A közös konyha.

Dunapartján egy ház álla,
Hét család volt abban szállva ;
Tagjai a hét családnak . . .
Hét szobában lakozának.

A volt a hét család baja —
Hogy konyhájuk közös vala,
Közös tűz lobogott, égett . . .
Midőn főzték az ebédet.

Nem volt az egyiknek sója ?
Hát a másikéből sóza ;
Ha annak zsirja fogyott —
Ráfogta hogy eme lopott.

Mindig résen kellett állni, —
Ki, nem akart pórul járni ;
Főképen a pecsényébe . . .
Csuszott egyik másik kése.

Persze aztán a konyhába . . .
Gyakran támadt pör és lárma ;
De a kárnak — az a fura —
Soha sem akadt ám ura.

Ekkor a család fejei —
Elejét akarván venni . . .
A gyakori baj okának,
Bölesen így okoskodának :

Ha egy szakács markában áll
A közös nagy főzőkanál, —
S azzal mások nem habarnak ?
Vége lesz a perpatvarnak.

A lön tehát határozat,
— Ezer veszély és kárhozat —
Hogy az éléskamra kulcsát . . .
Egy német szakácsnak nyujtsák.

Most lett még csak panasz és baj —
Bár fogyott a zsir, tej és vaj, —
Sovány volt mindég az étel, —
Gyakran alig nyelheték el.

És a kukta folyvást kére
Pénzt tojásra, husra, tejure . . .
De biz a nagy koszt pénz mellett —
Gyakorta böjtölni kellett.

Roszszul ment a család dolga —
A szakácsra sokat morga, —
Végre is egy ekép szöllött . . .
Ki megunta a spenótot :

De már adta . . . szedte . . . vette
Rántás habaró németje !
Én adok pénzt a konyhára —
S én éhezem ? az nem járja.

Nekem többé nem habartok,
Majd csak külön konyhát tartok.
Pénzemért csak nem koplalok . . .
De heréket sem hizlalok !

Kakuk.

Felhívás.

Tekintetes Kármár ur mint volt cs. kir' szolgabírói tollnok 1855-ben Monoron ezeket mondván :

Én csak hármat szégyenlek :

1-ör hogy kálvinistának születtem,

2-or hogy kálvinista papnak a fija vagyok és

3-or hogy magyar embernek születtem ; — mostan pestvárosi tanácsnok szeretne lenni.

Föl tehát választók ! e gyönyürü elvvel bíró urat tegyétek tanácsossá.

Káandidálja

Kakambuki

volt cs. kir. hivatalszolga.

Politikai diszkurzus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Hogy állnak már khendtek khedves Mihály gazda! van e remény-ségük, hogy pulgármesternek megválaszthatják Vidacsot?

Mihály. Hát csak szoritjuk Iczik szomszéd! hát maga melyik párton van, mondja meg igaz lelkére.

Iczik. Igaz lelkömre...? én azon

a párthon leszek hallja khend! a melyik gyűzni fog. Todja Mihály bátya; a zsidónak pulitikai valása, a hol nyerni lehet, ott semmit se veszteni, s minthogy a világ azt tartja, hogy a kinek pénze van, — annak esze is van; ha én maguknak lettem volna, a herr von Schuszbergert pulgármesternek, a herr von Scherezbergert pedig fűkapitány-nak választottam volna... Ugyi pumpás ghundulat, testvérek küzt is megér száz forintot penghüben, de minthogy mi ju barátok vagyunk khendnek adom ötven forintért.

Mihály. Sajnálom, hogy nem csinálhatjuk meg a gseftet Iczik szomszéd, de most nincs pénzem, mert különben megvettem volna.

Iczik. Vexlire is oda adom én khendnek khedves Mihály bácsi! a jövő pünkösdi gyapjnyírásig.

Mihály. Ha utolsó pesti vásárig elvár a szomszéd, ugy adok érette öt garast.

Iczik. Nem adhatum khedves Mihály gazda! Ábrahámra mundom magannak is thübbet kóstál.

Mihály. No akkor hát nem kívánom, hogy a szomszéd veszítsen rajta.

Iczik. Derék ember Mihály gazda... volt már maga Párisban?

Mihály. Nem voltam biz én szomszéd! hanem hát maga járt-e már ottan?

Iczik. Micsoda khérdés az khendtül Miskha bátya! Hogy ne jártam volna? melyik valamire valu zsidó ne járt volna Párisban? Ugy éljek száz eszthen dütt és annyi ezer forintum legyen hallja khend, a hány zsidó azt mondja, hogy ü Párist látta, ha mindjárt nem vult is uttan. Magam is már háromszor láttam Párist hallja khend; még pedig a... panorámában.

Mihály. Hát Debreczenben mikor volt a szomszéd?

Iczik. Most voltam a györgynapi szabadságos vásáron, hoztam onnan egy pumpás nutát. — Azt elüre mundhatum, hogy felsiges nuta, ha meghallja Mihály gazda! rügtün kileli a hideg érette, — ha el nem árolja khedves Miskha bátya Ludas Matyinak, hogy thüllem hallotta, akkhur elmundum magának?

Mihály. Dehogy árulom, dehogy árulom... hát hogy is van az a pompás nóta, hadd hallom?

Iczik. „Kiáradt a Tisza és Balaton..."

Eljün Kossuth Lajos a vasuton,
Szász ezer ágyu lesz a vér mezején...
Igy hát ruzsám khatuna leszek én."

Mihály. E már aztán nóta Iczik szomszéd! no ezt megvezzem, hogy adja?

Iczik. Ez a nuta khedves Mihály bácsi nem eladó, — nincs khendnek oly n szép ütvenes bankója, a miért Iczik ezt a nutát oda adná... Mert erre a pumpás nutára hallja khend az én Kobi fiamat is megtanitom.

Ludas Matyi gyorspostája.

Tisztelt polgártársak!
Elmult a csigánybőjt,
Komendálok nektek
Egy jó tisztviselőt.
Valamely falunak...
Ha talán kovács?
Van foghuzsó borbily?
Vagy lükomisáros?
Még ha viesispán is
Leszek én istálom,
Csak megválastanak...
Ha a hivatalra —
Magam kándidáлом.

Karakán Marczy gulyás-bojtárnak:

Karakán legény vagy édes Marczy szógám!
Ha időd van? hozzánk máskor is be szólj ám.
Komencióképen ezt a tréfás lapot...
Minden héten egyszer rendszeren megkapod.

Babszem Jankónak: persze hogy jár, — hogy ne járna, de hova küldjük... a holdvilágba?

A peleskel nótáriusnak: Jancsi pajtás! látom már, hogy Ocsódón a vad igen fogy, se nyul se tuzok se kappan, Ludas Matyi álla koppan.

Hársli Smilinek: Smil! smil! talán még mindig Jeremiás siralmait énekeled?... hogy nem kapunk egy kis... maczest.

Kérelem.

Minden becsületes magyar embert, kinek az alkotmányos

„LUDAS MATYI“

jelen negyedik száma keze közzé kerül és azt elolvassa, honfiai tisztelettel felhivok: hogy a magyar nép ezen legolcsóbb és legmulattatóbb képes njságát ismerősei körében terjeszteni sziveskedjék.

 Előfizetés-ára 3 óra **csak 1 frt**, felévre **2 frt**.

Az előfizetési pénzek a kiadó-hivatalba
három korona-utca 18-ik szám alatt
küldendők.

MÉSZÁROS KÁROLY,

tulajdonos és felelős szerkesztő.

 Teljes számu példányokkal szolgálhat
a kiadó-hivatal.

Rajzoló **Stuhlmüller.**

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

[Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utca 18. sz.